

НОВА БЪЛГАРИЯ

ВѢСТНИКЪ ЗА ПОЛИТИКА И КНИЖЕВНОСТЪ.

ИЗЛИЗА ЗА СЕГА ЕДИНЪЖЪ ВЪ СЕДМИЦАТА: ВЪ ПЕТЪНЪ.

Плата за три мѣсеца 3 лева; за шестъ мѣсеца 6 лева; за година 12 лева; единъ брой 20 стотинки.

Всичко за в. „Нова България“ се отправя до Д. Георгиева, — Варна.

За обявления се плаща за първий път 10 стот. на реда, за слѣдующитѣ по 5 стот. за послѣдната страница, за първата двойно. Абонати и обявления се предплащатъ.

Царство Българско и Царство Полско.

„Йоще Полша не загива дорде ний живѣеме.“
(Iesche Polskie nŭ zginjti ruki my jŭmu).

Добрѣ казва поговорката; „Не питай старо, а питай патосно“.

Дордето у нашенско се нареждаше иконата Божия наредъ съ иконата на кой и да било руски царь; дордето нашитѣ старци съ небесно благоговѣние казваха за руския царь: „Дѣдо Иванъ ще ни спаси,“ дордето ний слушахме отъ нашитѣ старци че слѣдъ Бога, на руския царь да се надѣваме; въ България на вредъ се вѣяваха емигранти поляци, които разказваха, че турското владичество е цвѣте предъ руското, че нѣма по проклѣто адско управление отъ руското; че звѣрствата които россия е изливала надъ поляцитѣ, и дѣволитѣ въ пѣкля немогѣтъ измисли, и съвѣтвахъ да продължаваме да се развиваме при турското владичество, отъ което по-лесно ще се отървеме, но да се пазиме отъ ужасния руски деспотъ, който е опропастиль Полша и пр. и слѣдъ искаване на послѣднитѣ думи запѣваха: „Йоще Полша не загива, дорде ний живѣеме и пр.“

На такъвизи славянски гости, повечето български глѣдаха съ презрение, защото виждаха най-противоположни убеждения: да се хвали турчина, тоя умравенъ тиранинъ на малко и голѣмо, а да се хули *матушка Россия — спасителъ дѣдо Иванъ!*; това възмушаваше сѣко българско сърдце, и това възмушение се оправдаваше съ подвига на Россия, въ 1877/78 г. Дѣйствително дѣдо Иванъ, доде, разби турчина и каза, че е освободена България.

Братията многострадаци поляци и пакъ приповтаряха, че всичко това е измама, че то, о руското правителство, има завоевателни цѣли, че рано или късно, то, руско правителство, ще се мъчи да пороби България.

Тия братски думи додоха на патоснитѣ най-послѣ да се оправдаятъ, а увѣренята на старитѣ за дѣдо *Ивана* рухнаха преди двѣ години.

Преди двѣ години, като се обѣви Южна и Северна България за съеди-

нени, когато всѣкой вѣрваше че дѣдо *Иванъ*, ще поздрави най-любезно своето чадо България, тоя убожаемъ дѣдо Иванъ се обжрна на дѣволъ: обѣви сепротивъ съединението, насилва Турция да нахлуе съ баши-бозуцитѣ, да истреби съединена България, а като не го послуша Турция, убеди и и тласна слабодушна Сърбия, чрѣвъ която, вмѣсто да упропасти България тя се възвиси. Въ злобата си, покровителката нагласи да откраднатъ юнашкии ни Князь Александра, подкупува разни вагабонтеки шайки да пакостятъ на измжчена България, но отъ сички адски дѣйствия връхъ България, днесъ вече излиза явно слѣдующия резултатъ:

Европейски съюзъ отъ мощна Италия, Германия, Австрия и Англия не само поддържа сводна България съ новоизбрания ни общолюбимъ Князь Фердинанда, т. е. не само ще поддържа царството Българско, но крои да направи още едно велико благодеяние на скжпа измжчена славянска Полша, гласа да възобнови *царството полско*, ето какви снѣдения нотата има върху това:

„Двороветѣ Берлинскій и Виенскій биле вече съгласни, Полша да бжде единъ видъ Белгия, за да служи като преграда мѣжду Россия и Австрия.

Въ случай на война съ Россия двѣ австрийски войски ще се образуватъ въ Галиция за да нашетствуватъ Волхиния и Подалия, а друга трета ще съедини дѣйствията си съ германскитѣ войски, които ще занеме *Глигоани и Руска* Полша, които ще бжде обявена независима.“

И ний съ възхищение ще запѣемъ наедно съ своите измжчени братия поляци: *Йоще Полша не загива дорде ний живѣеме.* Ж.

Преобразования по администрацията.

(Продължение отъ брой 2.)

До сега не се е обръщало строго внимание върху нравствено-научната подготовка при изборѣтъ и назначаванието на административнитѣ ни чиновници, та, вслѣдствие на това, сж се поставили въ нѣкои окрѣзи или околии хора, които по неспособността и своеволията си, по незначитание и най-елементарнитѣ права на гражданиѣ, не само че сж

принасяли и принасятъ голѣми вреди на населението, иъ и компрометиратъ самото правителство, което прѣдставляватъ.

Ний се надѣваме, че днешното ни патриотическо Правителство ще обърне особено внимание върху прѣобразованието въ персоналѣтъ на администрацията, и ще отстрани всички ония, които съ дѣлата си, вмѣсто съгласие и задружно дѣйствие, срѣщу важнитѣ и вътрѣшни врагове на отечеството ни, сѣятъ раздори и умрава; вмѣсто любовъ и преданостъ къмъ Прѣстолѣтъ, причиняватъ хладнокрѣвие и отчаяние. Увѣрени сме, повтаряме, че ще се взематъ мѣрки, щото административнитѣ ни длѣжности да се повѣрятъ на хора честни и способни, и, че ще се приеме цензѣтъ, щото за Окрѣжни Управители да се назначаватъ хора само съ висше образование и доказана честностъ и дѣятелностъ, и за Околийски Началници — хора съ гимназиално образование и съ отлично поведение и добри заслуги. Доказано е съ неборими факти, че административни чиновници съ слаба научна подготовка и съ грубо поведение, всякога сж разочаровавали населението, та, чрѣвъ това, бързо сж подкоповали властѣта на правителството. Единичкото срѣдство, за да се привърже всичкото население ягко около Прѣстолѣтъ и Правителството ни е, поставяние на добри Окрѣжни Управители и Околийски Началници.

Днесъ, когато Н. Ц. Височество и Правителството му трѣбва най-силно да се подкрѣпятъ и насърчаватъ, ще бжде престѣпление спрямо отечественитѣ ни интереси ако не се обърне внимание на подигнатия отъ насъ въпросъ. Освѣтъ въ персоналѣтъ, чувствува се голѣма нужда и въ прѣобразование по административното распрѣдѣление на съединеното ни отечество. Днесъ, когато имаме нужда отъ пари, и като е настанало врѣме да се поправятъ много грѣшки на миналото, мислимъ, че е най-цѣлесобразно, ако се намали числото на околитѣ, а особено онова на окрѣжитѣ.

Въ Южна България, съ около 1 милионъ население, има всичко шестъ окрѣга, а въ Северна България, съ двойно население, — има повече отъ

тройно число окръзи: тъзи нерв-довностъ трѣбва да се прѣмахне още въ тая рѣдовна сесия на V-то обикновенно Народно Събрание.

Цѣлата ни държава може да се раздѣли, безъ голѣмъ ущърбъ на населението, на 15 или най-много на 18 окръзи, като смѣтаме 5 въ Южна и 10 въ Сѣверна България, или 6 въ Южна и 12 въ Сѣверна България. Като се намали числото на окръжитѣ, Правителството ще има най-сгоденъ случай да избере отъ сегашнитѣ 29 души Окръжни Управители само най-способнитѣ 15 или 18, а другитѣ да назначи за Окол. Началн. въ първостепеннитѣ Околии.

Ако се вземе цифрата 50 хиляди жители, която не е много голѣма за мѣрка на една околия, тогава броя на околитѣ може да се намали на 50 или 60.

Съ намалението числото на окръжитѣ и околитѣ, ще се направи голѣма икономия по всичкитѣ клонове на управлението, и, вслѣствие на това, ще се спечелятъ пари за много по-важни прѣдприятия, които ще послужатъ за бързото въздигане на напредъкътъ, търговията и спазване независимостта на отечеството ни.

ТРЕБВА ЛИ ДА СЕ МСЛИМЪ?

Договоритѣ немогатъ да спиратъ развитието на народитѣ и течението на историческитѣ събития.

Като всѣки народъ, който е дешелъ въ съзвание и има живелитѣ сили за борба за съществуване, и ний, Българитѣ, имаме пълно право, да се боримъ и ратуваме за свята свобода и независимостъ, да се грижимъ за обединението на всички оставали подъ чуждо юго свои братя.

Ний сме народъ съ минало; а днешнитѣ ни народни проявления и подвиги ни даватъ слава надѣжда, че ни очаква свѣтло бъдеще. Мѣстоположенieto на отечеството ни е тѣй прѣвѣсно, земята ни е тѣй богата и плодородна, народа ни е тѣй работливъ и спестовенъ, богатството ни е тѣй добрѣ разпрѣдѣлено мѣжду населението, щото нѣмаме нужда отъ никаква външна материална или морална помощ. До тогава, до когато постоянно чакахме помощъ, до когато не се надѣвахме на своитѣ сили и не рискувахме да пролѣемъ кръвъ и пожертваме мило и драго за свобода и отечество, — до тогава ний бѣхме черни роби, безъ човѣшко достоинство, безъ надѣжда на свѣтло бъдеще. Ако не бѣхме се рѣшили на въстание, не щѣше да има руско-турска война, не щѣше да се покаже за пръвъ пътъ, слѣдъ петстотинъ години, българското юначество при Стара-Загора, Шипка и Шейново; ако чакахме отъ вѣнка помощъ, за обединението на бившата Румелия съ

княжеството, не само до днесъ, нъ може би съ десетки години щѣхъ да ни водятъ за носѣтъ, да ни заповѣдатъ, тѣпчатъ и постоянно обѣщаватъ нашитѣ покровители, и ний щѣхме да си дрѣмемъ, да си кротуваме и да вдемъ камшикътъ. Нъ благодарение, че мѣжду народитѣ се явяватъ храбри и рѣшителни вожди, и такива бѣхъ ония наши патриоти, които безъ да чакатъ „кога му дойде врѣмето, прѣди двѣ год. дигнахъ знамето за съединението, и, въ една нощъ неостана нито паша, нито млѣчната кравица — Румелия. Отъ 6-й Септемврий почева депѣрва Българска История, защото, той е денятъ, въ който Българинътъ прѣстана да се надѣва на чужда помощъ, а самъ се запретна да извоюва истинска свобода и независимостъ. Побѣдитѣ на храбрата бъл. войска при Сливница, Пиротъ и Видинъ убѣдихъ най-послѣ самия Българинъ, както и всички образовани народи, че той е доста окрѣпвалъ и способенъ да си бѣде самъ стѣпанинъ на къщата, че той е кадренъ да си пазитѣ стѣтство, честь, животъ и имотъ.

Най-послѣ ужасната криза, въ която бѣ, отъ злобна ръка, така невадѣйно хвърлено отечеството ни, дойде още по-бѣскаво да увѣри не само нашия народъ, нъ и цѣлъ цивилизованъ свѣтъ, че Българинътъ нѣма вече нужда отъ опекуство, че тѣй има законно и свято право, както и всички други народи, да се управлява съ надѣжда самъ.

Слѣдъ толкова бѣскави доказателства на правоспособностъ и здрълостъ, на храбростъ и самопожертвование, има ли си мѣстото страхътъ, — трѣба ли да се мслимъ, щото силитѣ да признавали избранвия ни Господаръ за законенъ? Не, и пакъ не. И защо да бързаме съ признаването, нима безъ него не можемъ да се урѣждаме и напредваме? Ще дойде денятъ, и вѣрваме той е близкъ, когато по силата на обстоятелствата, по силата на неумолимитѣ природни закони, по силата на интереситѣ, които играятъ най-важна роль мѣжду народитѣ, ще призвѣятъ не само Господаритѣ ни за законенъ, но и отечеството ни за независими държава. Имаме ли всички по-гърѣ изброени прѣимущества, — ще ни се мслятъ.

К.

ЕЖТРЕШЕНЪ ОТДѢЛЪ.

ПО НАРОДНОТО СЪБРАНИЕ.

23 Окт. (VI), Предсѣдателя обявилъ, че Н. Ц. В. Княза, предъ депутацията, що Му поднесла Отговора на Тривното Слово, искавалъ своята благодарностъ къмъ Народа, като прибавилъ, че единичкий Неговъ идеалъ е напредъка и величието на новото Му отечество България. (Сил-

ни акламации). 2) Доложени и утвърдени изборитѣ на Свищовска, Габровска, Разградска и др. околии. 3) Докладванъ членъ по членъ законопроекта за отсичане 3,000,000 м. размѣнна никелова монета. Приета най-дребната монета да не бѣде 2, а 2½ стотинки.

27 Окт. (VII). 1) Приетъ исцѣло (слѣдъ трете четение) законопроекта за 3,000,000 никелова монета. 2) Прочетенъ проекта за новий вътрѣшенъ правилникъ, който се приелъ по принципъ. 2). Докладванъ сѣщий проектъ членъ по членъ и приетъ до чл. 26 съ малки измѣнения и допълнения.

28 Окт. (VIII). 1). Доложени и утвърдени изборитѣ на нѣколко околии, като за Новопазарскитѣ мѣсто г. Станча Русановъ приетъ г. Кесимъ Зааде, защото той ималъ вишегласие, споредъ бюлетинитѣ, и се рѣшило да се предаде подъ съдъ бюрото на тѣзи избори, (Новопазарскитѣ), защото имало фалшификация. За Раховскитѣ, комисията предлагала да се онищожатъ, единъ депутатъ предложилъ да се оставятъ висящи и да се испрати анкетна комисия (за изслѣдование), нъ г. Министръ Предсѣдателя, като говорилъ обстоятелствено за законността на тѣзи избори, утвърдени и тѣ. 2). Доложени останалитѣ членове отъ вътрѣшний правилникъ (до чл. 43), и приети съ нѣкои измѣнения. 3). Съобщено, че е внесълъ г. Мръ Предсѣдатель законопроектъ за носение орѣжие.

Пѣтници прѣстигнаха тия дни на Македония ни съобщаватъ, че положението на Българина въ тая нещастна страна става отъ день на день повече отъ несносно. За неописувемитѣ мъжи на македонца, който е обкръженъ отъ натискътъ и насилията на турчина, отъ разни религиозни пропагандисти, подпомогнати отъ подкупенитѣ мѣстни власти, които дѣятелно и усилено истезаватъ тази мъченическа страна, ний ще имаме на скоро случай да говоримъ на общирно за участъта на тоя страдалецъ-братъ, когато небосклонътъ се вече надъ наши изясни, и неговата съдба скоро ще се рѣши, заедно съ тая на събрата му — Албанецъ.

Скоро тѣй ще бѣде повиканъ за актеръ на сѣвната и народната ни история, въ борбата за свободенъ и независимъ животъ.

„Народно Съзнание“ (Шуменъ, брой 17 — 1887 г.) съдържа изрядна уводна статия, посветена на Народното Събрание. Откъсваме отъ нея слѣднитѣ цѣти: „На едно обик. Народно Събрание въ днешно време тѣжи голѣмъ товаръ, голѣма отговорностъ. Първа грижа на Събра-

явето трѣбва да бѣде, да потърси язикъ за уталожване развълнуванитѣ духове, за изцѣряване всички рани, що ни подѣждатъ вътрѣшно. Да се сгруппиратъ всички честни дѣйци около Н. Ц. В. Княза. Съ раздухване огъня на омразата ни, съ монополизирание патриотизма (*деви-зата на „Добруджа“!* Б. отъ Р.) не ще се направи нищо. Не трѣба да чакаме помощъ отъ вънъ (отъ нигдѣ), а сами да си помогнемъ. *Друго.* Да си пазимъ Конституцията. Ако народа си даде правдинитѣ, въ какъвто и да е размѣръ, въ рѣцѣтѣ на една личностъ или на Правителството, той ще си изгуби гаранцията, че утрѣ или другий денъ едно министерство не ще поиска да се възползува отъ властта си и да хвърли България или интереситѣ ѝ въ нѣкоя външна коварна политика. *Трето.* (Заковитѣ да предвиждатъ и най-строги наказания за престѣпницѣтѣ а най-вече за подбудителитѣ и възстающитѣ срѣщу държавнитѣ власти, но всѣкий законъ да се издава съ одобрѣние отъ Народното Събрание. В. Р.) Да се огради (съ цѣлесобразенъ законъ, В. Р.) Държавний Глава отъ нападения чрезъ печата (и чрезъ устни словесия, В. Р.), но не трѣба да се ограничава свободата на печата тъй, — щото дѣлата на министерствата да не могатъ да се критикуватъ свободно, и, *най-сѣгнѣ*, да се взематъ мѣрки отъ Камарата, за строгото приложение на законитѣ, безъ което тѣ не важатъ нищо. — Като сдѣляваме високо изказаното отъ Шумвенский ни събратъ, надѣваме се, че той не ще се задоволи съ туй, а ще покаже и на главнитѣ точки на по-необходимитѣ за сега у насъ закони, които той желае да се изработятъ по-скоро отъ Народното Събрание. Мислимъ, че това е днесъ *първата* длъжностъ на всички наши вѣстници, като почнешъ отъ „Свобода“, която има най-много възможностъ да пише и по-советва по тѣзи вѣща. Въ този случай, ний молимъ своя Софийский събратъ, дано запознае по съ време публиката съ всички по-важни законопроекти по вътрѣшнитѣ варѣдби на държавата ни, които чуе, че ще бѣждатъ внесени въ Събранието отъ г-да министритѣ или отъ нѣкои депутати.

Единъ нашъ съгражданинъ, като чулъ за идеята между нѣколко свои приятели въ града ни за устройство при Варненский Окръженъ затворъ една библиотека отъ полезни, *съ нравственни или научно съдържающии книги*, предаде ни двадесетъ лева, за да купимъ за тая затворъ нѣкои подобни български списания, което вѣд сторихме съ голѣма готовностъ и днесъ въ рѣцѣтѣ на г-на Прокурора при Варн. Окр. Сѣдъ се намира за формално

предаване въ затвора Периодическото списание „Знание“, (подвързано), издаване отъ Любена Каравелова, съдържащо много полезни статии. Ний съ голѣмо благодарение ще приемаме всѣкий привносъ за какъвто и да било благотворителна цѣль, и незабавно ще извѣстяваме за това въ вѣстника си, като веднага ще предаваме и най-малкий подаръкъ, за гдѣто е назначенъ. Но радостта ни ще бѣде много по-голѣма, ако чуемъ за осъществяването на горѣшмерната идея. У насъ правителството разнася тѣлкобъ пари за затворницѣтѣ, но цѣлята не се постига и вѣма да се постигва никога *безъ непосредствено помагане и отъ обществото.* Който отъ престѣпницѣтѣ е наказанъ за премахване отъ тая свѣтъ, него нашитѣ закони погубяватъ чрезъ осъждане на смрътъ и обѣставне или застѣляване. Съдователно, всички други затворници се осъждатъ и турятъ въ затворитѣ *за наказание.* Като е тъй, то длъжностъ на вѣстникъ колко-годѣ замисленъ челоуѣкъ е да помага на затворницѣтѣ, за да погледне на душата имъ, и като си велѣжатъ за служеното наказание, да велѣжатъ отъ затвора хора, а не по-голѣми злодѣйци.

В. „Свобода“ преди вѣколко недѣли обвари два единъ документъ, който доказва, какво е мислялъ въ по-младитѣ си години бившиятъ вѣдатель на в. „България“, „светеца“ Драгалъ Цанковъ, а именно въ „вещьтъ вни меда, вни жилото“. Ний ще съобщимъ на читателитѣ си, какви идеи ималъ преди около 25 години за Россия, собствено за Русското деспотическо правителство „маслитъ“ П. Р. Славейковъ. Въ Среда стъ 15 Ювий 1863 на Гайдата си, послѣдний говоръ за правителството въ Петербургъ сѣднето: Русский медъ е *жгавъ* (Салсаралъ) и кѣто ядѣтъ отъ него, хваща ги бѣгавица (дъгря). Идете та се не чудете на Цанковото *жило*, и Славейковий *медъ!*

Получихме копие отъ сѣдлушката телеграмма за сбвародване.

София.

Редакция „Свобода“.

Протестираме въ най-свѣгически противъ навесевата ми кѣвета въ 1-й брой на в. „Добруджа“, че *не щѣлъ сме да сбиамъ донци, като кѣвичникъ, ако дейдела Юссия, и ако има служба, има и стечество.* За тая цѣль дадохъ подъ сѣдъ в. „Добруджа“, чрезъ когото ще търся възстановление на честта си.

Злати Гупчевъ

(Добричски Окол. Ковчешникъ)

До редакторитѣ на „Добруджа“.

Отъ надутата ви хвалба, че сте имали писмо отъ бап З. Ст. изъ София, ний не се смущаваме; защото той навѣрно ви би съвѣтвалъ чрезъ него да употребявате язикъ поумѣренъ, а не хамалски, въ личнитѣ расправи на вѣстникѣтѣ ви. Ний съжеляваме за гдѣто бап Зах. има сношение съ лица, които неумѣятъ да пазятъ и тайната на кореспонденцията (на писмата).

Вѣстника за политика и наука отъ Добричъ въ вторий си брой е испѣдвилъ пѣлк двѣ колени съ личността на съгражданина ни г. Кр. Ив. Мирский. „Докажи, дай факти, бачо Кръстѣ, че не си билъ готовъ да сторить *не знаемъ що си* за пари, или по внатъ, или отъ надѣжда за добръ животъ, или отъ страхъ, разубѣди хилядитѣ души (?!), азъ съмъ готовъ да те похваля чакъ до небесата.“ Ний подканяме всѣкого, който знае какъто и да е лошо нѣщо за г. Мирский, да ни го събщи, за да обавимъ туй на свѣта съ най-едри букви, тъй като „Добруджа“ само за това хули г-на Мирский, защото нѣкога е ходилъ при бившиятъ въ града ни Варненский русский консулъ. При него ходихъ въ същото време и г-да Г. Живковъ, бившиятъ регентъ, сега министъръ, и г. майоръ Оорѣшковъ, командира на Приморский полкъ. Само „Добруджа“ може да хули за това когото и да било. А какъвъ е особенно г-нъ Кр. Мирский, туй освѣнъ че знае най-добръ главата на господата около „Добруджа“, но и всички по първи граждани въ Варна, а най-вече г-да висшитѣ офицери отъ Приморский полкъ, които бѣхъ или сж въ града ни особенно отъ 9 Августъ 1886 насамъ. Съжеляваме Високовци, Найденовци, Немто и дружината имъ.

Споредъ едно приятелско писмо отъ София, за добра честь на България и науку на народнитѣ ни врагове, между Народното представителство и Правителството съществувала пълна солидарностъ, т. е. най-добри отношения, и двешното Народно Събрание, въ сравнение съ досегашнитѣ, брояло много повече интелигентни сили.

На 25 миналий Октомври за пръвъ прѣстигнахъ отъ Вагарелъ до София трена; локомотива билъ обкиченъ съ звемена; имало на гарата (железничната станция) въ София голѣмо тържество. Н. Ц. В. Княза и г-да народнитѣ вѣдѣствители присѣтствуваха при стиганьето на трена, състоящъ отъ локомотива и 15 вагона.

На угощението г. Грозевъ, главен управител на строителното дружество, казалъ, че до края на годината желѣзницата ще се искара до Царибродъ.

Отъ сѣкшото перо на Захария Стояновъ има въ послѣдний брой на в. „Свобода“ (№ 97) хубава статия „Емигрантитѣ“ (Les émigrants). Препоръчваме на читателитѣ си да я прочетатъ, тъй като малкия ни листъ нѣма мѣсто да я препечатаме; нъ щомъ почвеме дваждъ въ седмицата, или като порастне „Нова България“, ще даваме на читателитѣ си подобни сѣкши работи изъ други вѣстници.

КНИЖНИНА

НОВО КНИЖОВНО БОГАТСТВО.

Получихме I-ва книга отъ „Промышленность“ научно-економическо списание излиза 2 пжта въ мѣсеца въ Свищовъ. Администратори Д. Т. Дампановъ и с-жкѣ. Подъ редакцията на шестима души, съ съдържание: къмъ читателитѣ. Економически погледъ върху България, разрешаванieto социалний въпросъ чрезъ непрямитѣ данъци. Млѣко, зеленина въ растенията. Уроци по политическата економия. Критика и смѣсъ.

Като получихме втората книга, ще можемъ да поговоримъ за достоинството на това списание.

Отъ сѣкшии градъ получихме за първи пжтъ политически листъ „Народна Гордостъ“ съ патриотическо съдържание.

ВЪИШЕНЪ ОГДЪЛЪ.

Русский царь на 4/16 Ноемврии щѣлъ да мине за Россия презъ Берлинъ, да се види съ уйча си, Германский императоръ, за когото на послѣдне често се говори, че билъ боленъ на умiranje.

За новий тройственъ съюзъ, станжлъ между Австро-Унгария, Германия и Италия, поддържанъ и отъ Англия, единъ римский „старъ дипломатъ“ пише, че той ималъ за цѣль мира на Истокъ и на Западъ. Съ тоя съюзъ билъ нареденъ и българский въпросъ, като се рѣшило да се продължава размѣната на ноти и циркуляри по него, безъ да се оставя който и да било да се намѣси съ сила. При тоя режимъ, свършва дипломата отъ Римъ, съединението на Сѣверна съ Южна България нѣма да се ограничи на *кжзъ сжзъ въ лѣтна нощъ*, както нѣкои предрекавали. (Не ще дума, наши брата сѣверяно славяне.)

Русский органъ „Nord“ (Сѣверъ) пише, че Россия била рѣшена да опази дочаквателната си политика, спрямо България; тя не искала да вади кестени изъ огънь за друго; гаранцията за мира билъ не тройственний съюзъ, нъ увѣренността, че Россия щѣла да се обяви противъ всека държава, която би дала знакъ за война.

Общото Австро-унгаско правителство рѣшило по принципъ да се на-

Редакторъ-Отговорникъ Д. Георгиевъ.

прави една фабрика за оржжия въ Унгария.

По поводъ на това, гдѣто депутатската Камара въ Франция назначи парламетско дознание (анкета), по скандалиозната история на генерала Кафарели (подкупванъ за даване ордени), въ която билъ, казватъ, забърканъ и зетъ му на президентътъ на Французската република, Вилсонъ, насмалко, тестъ му на послѣдний, Грени щѣлъ да остави президентството и да се види Франция изненадѣйно безъ държавенъ глава, нъ когато Вилсонъ заявилъ, че и самъ иска дознание, защото съ него щѣло да се докаже, че той не е виноватъ, министерството заявило, че счита възможно да си остане на поста, и само то не е вече противъ сждението.

Предъ видъ на това, гдето Франция и Англия сж заключили договоръ помежду си за стари расправии, що сж имали, а главно за свободата и въ мирно врѣме, и въ военно врѣме за Суезский каналъ, *La Revue de дѣо mond* казва, (брой 84 отъ I/XI), че „отъ всичкитѣ съюзи най-истинский, най-естественний, най-сериозно дѣйствующъ е съюза на двѣтъ велики западни сили, на двата свободолубиви народи.

Тѣхнитѣ раздѣления сж всекога слабостъ за свѣта, а съгласието имъ може да е най-вѣрната здравина за свободата на Европа. Спорѣдъ сключений между тѣзи двѣ голѣми държави договоръ, не само се неутрализира Суезский каналъ, нъ още войскитѣ на Франция напуцатъ *Островитѣ подъ Вѣтгъра* (Les sous-le-Vant).

Спорѣдъ една телеграма на Аг. Хавасъ отъ 30 м. м., Гренодъ, дворний маршалъ на Н. Ц. В. Княза, стигнажлъ въ Парижъ да помоли Француз. правителство да акредитира единъ дипломат. агентъ въ София. Таймсъ пише, че той ималъ специална миссия и въ Вѣна.

Найе Фрайе Прессе („Новий Свободенъ печатъ“, въ Вѣна) похвалява мъдрата и благоразумна политика нъ графа Калноки.

Дайче Цайтунгъ (Нѣмский Вѣстникъ“) казва, че докль сжществува Австро-Германский съюзъ, въ Европа ни единъ гърмежъ не може да има безъ тѣхно съгласие.

Международний конгрессъ на почитателитѣ на всеобщий языкъ (Волашокъ), което събрание се държало преди нѣколко врѣме въ Мюнхенъ, билъ доста

интересенъ. Почти всичкитѣ страни на Европа би ги пратили свои представители, само Берлинъ не прати нито одного. Вѣна била пратила 20 представители. Конгресса се продължавалъ два дена. Въ първото заседание, единъ членъ на тоя конгрессъ, г-ца Вайсъ, привѣтствувала създателя на Волашокъ г. Шлайера на новий тоя любопитенъ языкъ, който, по прочувствении на сжщий языкъ отговоръ на послѣдний, е създаденъ да укрѣпява приятелскитѣ връзки между разнитѣ народи, безъ да закачатѣхнитѣ язици. — На български за Волашокъ има издадена една малка книжка отъ книжара А. Ивановъ въ Варна.

За Бисмарка нише единъ отъ най-първитѣ политически писатели отъ Парижъ (Ш. де Мазатъ), по поводъ на туй, гдѣто желѣзний канцлеръ остави на страна Россия и прие въ Австро-Унгарско-Германский съюзъ Италия, че той (Бисмаркъ) умѣе да да си служи съ всичко и съ всички.

Книжовно извѣстие.

Въ книжарницата на Г-на Каскорова, въ София, се намиратъ за продажъ освѣнъ други наши книги и новата:

„Дѣтинска мъдростъ“, ржководство пригледано и наградено отъ Министерството, за възпитание и обучение дѣца отъ 1 до 7 години. Съ 532 фигури, по Фребеля.

То е необходимо нужно за учителки и учители, които искатъ да се приготвятъ за преподаватели въ „Дѣтински градини“ (забавачници), за които училища нѣмаме работници и ще се плащатъ най-добрѣ. Нужно е и за учителствущитѣ въ първитѣ отдѣления, които ще се преобразуватъ по системата на Фребеля, спорѣдъ която е наредено и ржководството.

За въ бжджще, ржководството „Дѣтинска мъдростъ“ ще се намира само у книжарницата на Г. Каскорова въ София и у мене.

Заблѣвжса. Въ скоро време ще прибереме книгитѣ си отъ тия книжари, които не ни даватъ смѣтка и ще ги внесеме се у помѣнатата почетна книжарница.

Варна, 29 Октомври 1887 г.

2—3

Никола Живковъ.

Умоляваме всички приятели—абонати, на които испратихме първий, вторий и съ там пошатретий брой на вѣстника си „Нова България“, да побързатъ и ни внесатъ въ прѣплата абонаментъ за три мѣсеци, защото безъ пари, нищо не върви.

Редакцията.

Печатъ. Хр. Н. Войниковъ, — Варна.